

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bibliotheca Scriptorvm Sacri Ordinis Cisterciensis Elogiis Plvrimorvm Maxime Illvstrivm Adornata

Visch, Charles de

Coloniæ Agrippinæ, 1656

O.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38433

immutacione qua fiet in nouissima tuba, &c. quas breui publicabit Reuerendissimus Ferdinandus Vghellus in sua bibliotheca Cisterciensis, quam prælo adaptat.

Nicolaus Vallium Sarnaj in diœcesi Parisiensi, Monachus, *Summam, de casibus conscientia*, quæ adhuc M. S. asservatur Prulliaci. Relatio Eximij Domini Claudij Chalemor, ex Gallijs transmissa.

Nicolaus à Sancto Vincentio, aliàs, Grandinus, Congregationis Fulienfis non infimum decus; Prælo nunc adaptat eruditissimas à se elaboratas *Anemaduersiones in vniuersam Theologiam scholasticam, & Philosophiam.*

Relatio Romana PP. Fulienfium.

Porro, dictæ relationis Authores perhibent plura egregia opera vulgata esse à Patribus suæ Congregationis, quorum tituli ad notitiam eorum non perueniunt.

Nicolaus Valkyngtonus, religiosus in cœnobio de Kirkeam, in aquilonaribus Angliæ partibus; hic etiam à Pitæo & Balæo Angliæ scriptoribus, adscribitur Cisterciensibus, cuius extat

De virtutibus & vitijs, liber vnus; qui sic incipit: Dominus dicit, Sancti estote, &c.

Item, *Historia Gualteri Speeckij, lib. 1. & nonnulla alia.* Pitæus, & alij.

Ego tamen monasterium de Kirkeam, inter Cisterciensia non reperio, sed Canonicorum fuisse Regularium, apertè colligo ex vita S. Malachia Archiepiscopi, à sanctissimo Patre nostro Bernardo conscripta, vbi sic lego: *In ipsa vrbe Eboracensi, accessit ad eum (Malachiam) vir nobilis secundum seculum, VV allenus nomine, tunc Prior in Kirkeam Regularium fratrum, nunc verò monachus, & monachorum Pater in Mailros, monasterio ordinis nostri*; hæc ibi. Vndè miror, quomodò Henriquez, qui hæc ipsa verba in Menologio suo profert 9. Augusti, potuerit Nicolaum hunc reli-

giolum in Kirkeam, Cisterciensibus adscribere in Phœnice. Nisi fortè (quia scriptores Angliam citati; illum constanter Cisterciensem scribunt) dicatureum, ad exemplum Walleni Prioris sui, etiam postmodum ad Cisterciensiam transiisse. Sed vndè hoc constabit? Certè & Gerardus Vossius, lib. de Scriptoribus Latinis, hunc etiam Cisterciensem fuisse scribit.

Noui monasterij in Anglia monachus anonymus, scripsit *Vitam S. Roberti, cœnobij eiusdem Abbatiss sanctissimi*, quam edidit Surius 7. Iunij. Est hic idem Robertus, qui Martyrologio Romano adscriptus legitur eadem die, scilicet 7. Iunij. Vide Menologium Cisterciense hac die; Molanum in additionibus ad Vsuarium; Hugonem Menardum & alios, apud Angelum Manriquez tom. 2. Annal. Annal. ann. 1159. c. 4. Obijt Robertus, anno 1159.

O.

O *Bacina, Lemouicensis Diœcesis, religiosus* anonymus, scripsit (iussu Fastredi Abbatis Cistercij) *Volumen magnum in 3. libros diuisum, de vita & actis Sancti Stephani, eiusdem monasterij Abbatis.* Libro 1. refert præcedentia Cistercium: in 2. reliquam vitam, vsque ad obitum: in 3. ipsum obitum, cum miraculis plurimis, quæ post obitum euenerunt, longâ satis narratione profequitur. Per illustres Dominus Manriquez, tom. 1. annalium suorum, hoc opere vsus, scribit Authorem fuisse iudicio acri, & affluentia orationis non contemnendum, sed præstantiorem adhuc notinâ rerum, quippè à puero educatum sub beato viro Stephano. Quod ipsum auctor etiam testatur, dicens se nihil scribere quod non viderit, aut habeat ab ijs qui viderunt. Libros hos in compendium rededit, & edidit Hugo Menardus, lib. 2. obseruat ad Martyrologium suum. Vide etiam memoratum Angelum Manriquez

riquez como 2. annalium ad ann. 1159. cap 3. n. 9. Vbi corrigi Henriquez quod in Menologio suo lignet diem obitus Beati Stephani ad 27. Aprilis; cum obisse constet, ex vita ipsius, 10. Martij, quo proinde die eum rectè Martyrologio suo adscripsit Hugo Menardus.

Odo Cardinalis, Vide Otcho de Castro Rudolphi, infra.

Odo Ceritonensis, vel *Schirton*, dictus vulgò Magister Odo, monachus ordinis Cisterc. in Angliâ S. Theol. Doctor, Parisijs diu omniscientiam gloriâ floruit, principibus, alijsque magnatibus charus, & ab intimis. Erat enim (referente P. Læo) orator disertus, philosophus acutus, disputator subtilis, & concionator elegans, qui que felici ingenio omnia penetrabat.

Multa scripsit proverbia, & parabolas tum sacras, tum profanas. Imprimis, *Quæ Esopus gracè exaravit*, hic Latine fecit, & commentarijs illustravit, operique titulum præfixit.

Bestiarum, vel *Brutarum*, lib. 1. quod opus sic incipit: *Iverunt ligna ut vngerent super se, &c.*

Opus sexaginta parabolarum: cuius initium: *Quoniam ut dicit Gregorius, &c.*

Aliud præterea parabolarum opus, incipiens: *Aperiam in parabolis os meum, &c.* Legitur in libro Ruth &c. Tractat de Animalibus. apud Carthuf. & Carmelitas Gaudani.

Homiliarum de tempore, librum vnum, M. S. Cantabrigiæ in collegio Sancti Petri, Incipit: *Cum appropinquasset, &c.*

Homiliarum de Sanctis, librum vnum, cuius initium: *Ambulans Iesus iuxta Mare Galilee, &c.*

Pœnitentiale, lib. vnum: incip. *Descendi in hortum meum, &c.*

Summam quandam, quæ afferuari dicitur M. S. Oxoniæ, in collegio nouo.

Partium opus, librum vnum.

Narrationem, librum vnum.

Et alia plura, quæ adhuc in diuersis Angliæ

bibliothecis reperiuntur, & se vidisse scribit Bælaeus. Claruit anno 1181.

Vide Pitæum de scriptoribus Angliæ, & Hippolitum Maraccium, qui hunc Scriptoris Marianis adnumerat, propter homilias Marianas ab eo scriptas.

Odo, ex Priore *Morimundi*, primum Abbas *Bellis Prati*, ac tandem anno 1160. electus Abbas *Morimundensis*, num. 8. S. Theologiæ Professor egregius, ingenio & eruditione clarissimus: plurima scripsit, ex quibus adhuc extant in *Morimundo* sequentia: *Expositiones morales, & mystica, super diuersos textus, tam veteris, quam noui testamenti.*

Tractatus præclarissimus de 3 gradibus quibus peruenitur ad hereditatem salutis: & ad eam tres hierarchias cælestium spirituum distinctè operari. In quo egregio opere, de nouem ordinibus Angelorum doctissimè disserit.

Sermones insuper de Aduentu, de Quadragesima, de Dominicis & festis totius anni: præcipuè verò, de Festiuitatibus B. Virginis. Odonis huius Sermones omnes habentur apud Carmelitas exalceatos Claromontenses, & in longo Ponte. Ordinis Cist.

Ne autem hæc tanti viri opera diutius ingratas tenebris sepulta iaceant, illa breui publici iuris faciet Reuerendissimus Abbas *Morimundensis*. Hæc ex serie scriptorum *Morimundensium*, ex eodem monasterio ad me missa, anno 1648.

Porro tractatus (seu sermones) de translatione reliquiarum S. Benedicti ad monasterium floracense, quia Roberto Claudio, & alijs, huic Odoni attribuitur, in *Morimundo* nunc non reperitur; licet illum esse Odonis eiusdem, censeant *Morimundenses* in serie memorata, Imò *Balduinus Moreau*, in præfatione ad regulam S. Benedicti, expressè testatur dictos sermones (vt ipse vocat) quandoque in *Morimundo*

do etiam extitisse. Reperiuntur verò adhuc Mantuz in monasterio S. Benedicti, Præter hæc Balæus lib. de scriptoribus Britannia, asserit Odonem eundem etiam scripsisse, *Chronicorum librum vnum.*

De religione Christiana & Iudaica, Leone & Odone interlocutoribus, dialogum quemdam.

Insuper, De matheſi multa copiose, & doctè disputasse. Denique scripsisse.

De Analyticis ternarij, librum vnum; qui sic incipit: Quid diendum sit de Analyt. &c.

De analyticis numerorum, librum alterum. Et quædam alia.

Jacobus etiam Faber Stapulensis, in præfatione sua super Latinis operibus Euclidis, de hoc Odone scribens, ait: Odo quidam mathematicum peritus, scripsit *Analytica numerorum, & libellum de triade.* His adhuc accedens Philippus Seguinus in bibliothecâ suâ M.S. eidem Odoni attribuit quoque.

De significationibus numerorum, lib. vnum.

De figuris numerorum, lib. 1.

De liberis appellationibus, lib. 1.

De mysterijs figurarum, lib. 1.

De regulis generationum, lib. 1.

De cognitionibus & interpretationibus numerorum, librum vnum.

De significationibus unitatis, lib. 1.

De relationibus, & earum mysterijs, lib. 1.

Atque hæc ex autoribus & scriptis citatis; ego tamen arbitror quædam ex his esse opera Odonis Ceritonensis, præsertim expositiones morales in biblia, &c. Quædam etiam esse Othonis Frisingensis (qui etiam fuit Abbas Morimundi,) nimirum *Chronicorum opus, & quædam alia.* Cæterum ex omnibus hic recensitis, in bibliothecâ nostrâ Dunensi solummodo reperi librum inscriptum, *Analytica numerorum.* Obijt Odo anno 161. vt scribit Reuerendissimus Manriquez in serie Abbatum Moti-

mundensium. Vide de hoc etiam Hippolitum Maraccium in Bibliothecâ Marianâ, vbi inter alios illustres Scriptores Marianos, hunc etiam recenset, propter deuotissimum (vt ait) hominiam super Euangelium, *stabat iuxta crucem Iesu, Mater eius, &c.* à Ioanne Turrecrematâ, in tractatu de conceptione, parte 6. cap. 26. alijsque memoratam.

Exrat quoque Parisijs in Bibliothecâ Gabrielis Naudæi, medici, huius Odonis *Enchiridion, seu, dialogus inter Magistrum & discipulum, cum micrologo artis musices.* Philippus Labbeus, Supplem. 5. Nouæ Bibliothecæ M. SS. Librorum.

Item in Longo ponte, Diœcesis Sueſſionensis, reperitur

Liber de tribus Hierarchijs. L'Abbeus, Supplem. 10. supra.

Odo, siue Odo, 5. Abbas Morimundi in Longobardia, Diœcesis Mediolanensis, vir in diuinis litteris eruditissimus, scripsit, in diuinam scripturam Sermones 56. ad eò mellitos, tantaque dulcedine plenos, vt legentibus mox appareat, Authorem Sanctissimi Bernardi spiritu donatum fuisse, dum eisdem dictaret. Exant in eodem Morimundi cænobio, & etiam apud Reuerendissimum Vghellum Romæ cui prope diem eos vulgabit in bibliotheca sua Cisterciâ (quam præ manibus habet) vnâ cum alijs plurimis operibus à personis conscriptis hæcenus incognitis. Floruit Odo circa annum Domini 176. Obijt verò (vt in Necrologio eiusdem cænobij notatur) 24. Decembris.

Olaus Nicolaus Arnoldi, Religiosus Cænobij nostri Dunensis, Musicus fuit excellens, qui anno 146. publicauit Opera quadam musicalia 8. vocum, quæ Carolo Pugnaci Belgarum principi dedicauit. Obijt 1472. in Cænobio de Raueſbergâ, diœcesis Audomarenſis. Monumenta domus nostræ.

Olivense

Oliuense cœnobium sac. & monialium est in Flānoniā, iuxta Mariæ Montem, cuius loci confessarius quidam, monachus Cisterciensis anonymus, concepit vitam Beati Guillelmi anachorita, eiusdem monasterij fundatoris; quam dedicauit Dominæ Carharinæ Abbatisiæ Oliuetanæ. Extat ibidem M. S. Vide Arnoldum de Rasse in auſtario ad Molanum, 14. Februarij, & Henriquez in Menologio, eodem die.

Porro in hoc Oliuensi monasterio vixisse putatur Beatrix Sacristana, cuius absentiam per annos 15 B. Virgo suppleuit, vt scribunt, Casarius lib. 7. cap. 33 & Henriquez supra, 6. Nouembris.

Otho, Frisingensis vulgò cognomen fortitus, Sancti Leopoldi Marchionis Austriæ & Agnetis, filia Henrici IV. Imperatoris filius, Frederici primi patruus, & Conradi III. Imperatoris frater vterinus, monachus primum Cisterciensis dein in eodem ordine Abbas Morimundensis; ac postea Frisingensis in Bauaria Episcopus exiit. In qua dignitate cum per annos aliquot laudabiliter se gessisset, Monasticæ quietis desiderio exortatus relicto Episcopatu ad Morimundum iam tenex redijt, vbi pijsimè obdormuit in Domino sepulturæ traditus ante maius altare ecclesiæ; cuius monumentum ibidem etiam nunc vifitur, vt ex litteris Morimundensium anno superiori ad me missis, didici. Erat autem Otho, omni disciplinarum genere instructissimus, qui præclara etiam eruditionis monumenta posteritati reliquit; scripsit namque in primis:

Libros septem chronicorum ab orbe condito ad annum 1146. Quibus adiecit

Librum octauum, de fine mundi, Anti christi persecutione, resurrectione mortuorum, iudicio finali, gloria beatorum, ac supplicijs damnatorum.

Scripsit insuper De gestu Frederici I. Imperatoris, libros duos: quibus alios duos addidit Radeui-

cus, Frisingensis Ecclesiæ præpositus, Othoni Episcopi quondam scriba seu amanuensis. Idem Radeuicus lib. 2. cap. 11. narrat, eundem Othonem antè obitum reuocasse, si quid in Gilberti Portetani (cuius articulos plures Eugenius II. damnauerat) laudem fortasse dixisset, quod catholica fidei contrarium videri posset. Vide Miræum de scriptoribus Ecclesiasticis & etiam Bellatminum.

Scripsit etiam Otho (teste Bernabâ de Mentelbo) h. storiam domus Austriacæ, nondum typis editam. Cætera tamen ex manuscriptis cœnobij Scotorum Viennæ, vulgavit iam pridem Ioannes Culpinianus, & postea plures alij, ingenti bono communitatis, quia nullus scriptor aut illius, fide dignior. Hinc Ludouicus Viues, factâ mentione supplementi chronicorum Philippi Bergomensis, sæpè minus accurati, subdit: Meliores sunt, Otho Frisingensis, & Regino Prunienſis. Cæterum Aeneas Syluius, qui postea Pius II. & Helmundus lib. 2. de Slauis cap. 9 scribunt Othorem nostrum primò omnium docuisse Bauaros rationem disputandi Aristotelicam; vt perhibet Seguinus libro sæpius citato. Id quod etiam non oblenè insinuat non pigebit apponere, quæ sunt: Literali scientia non mediocriter aut vulgariter instructus, inter Episcopos Allemannia, vel primus, vel inter primos habebatur; in tantum, vt præter sacra pagina cognitionem, cuius secretis & sententiarum abditis præpollebat, Philosophicorum & Aristotelicorum librorum subtilitatem in topicis, Analyticis, atque elenchis, serè primus nostris finibus apportauerit. Ob ea, & altarum multarum privilegia gratiarum, fiducia quoque tam seculari prudentia, quam eloquio fretus facundissima lingua, cum sapius in causis ecclesiæ coram Regibus & principibus constantissimè ageret, & exindè sibi gloria laudem laus inuidiam, & afflaret, non medicam peperisset, laqueos aduersantium imperterritus declinauit, & obloquentium ora sine lesione probè probus euasit.

Sars

* Sane vivendi modum iuxta Cisterciensis Ordinis Religionem instituerat. ibique in monasterio Morimundensis primò Abbas, eo usque probatus & electus inuentus est, vt merito sibi diceretur Amice ascende superius. Episcopus factus, transfuso iuuentutis feruore, ac sopito lubricitate iuuentiuo, oleum peccatoris declinans, & iustitiam suam in conspectu hominum & fauore, facere, participans, Deo potius quem conscientia & corda non fallunt, placere satagebat, attendens illud Euangelicum: nesciat sinistra tua quid faciat dextera tua. Vnde factum est, vt si quid ex conuersatione mundana puluerulente contraxisset, in presenti, lingua detrahentium, que vt gladius erat acutus, radere- tur, atque purgare-ur. Sed quid? Supradicto Principe Frederico Nepote suo in Italiam ex editionem iter agente, cum & ipsi si. ut necessarius & perutilis Imperii, negotijs, ire debuisset, nudo diuino contigit ipsum iter detrectare, vt Vir Religiosus inter manus Fratrum oratium potius, quam inter strepitum praeliantium expirans dicere posset: Domine, suscipe me, vt cum Fratribus meis sim, cum quibus. &c. Benigne verò ab Imperatore dimissus, multis gemitibus commisit sibi sua benignitati commendauit ecclesiam, ac quodam spiritu prophético, de sine suo præsens, ne post mortem suam, ipsam Ecclesiam aliquo modo grauaret, & libertate electionis, vt iam sepius ante actis temporibus in alijs ecclesijs factum dicebatur, eam nullo modo priuaret, postulauit. Accep- to de hac probabili petitione, fidei laudamento, ad propria reuersus est: ac cum aliquibus de morte sua, seu per- visiones, seu per somnia, reuelatum fuisset, reserentibus & commouentibus quibusdam Religiosis, cognouisset, salutatis fraternæ charitate media, quam intime Fra- tribus, & Vale dicto, occasione salutandis Cisterciense Capitulum, viam carpit, & iam dudum languore ac debilitate corporis inualidus, laborioso itinere (nihil ta- men adhuc suis qui secum erant, metuentibus) ad præ- nominatum Morimundense Monasterium peruenit. Ibi per aliquot dies lecto cubans, & iam de obitu suo nequa- quam dubius, dum sacro liquore olei, sicut mori est, per-

unctus fuisset, & de pecunia sua laudabili testamento ordinasset, inter cetera que sollicitus de sua salute præ- uidebat, etiã hanc codicem manibus suis offitti præcepit, eumque litteratis & Religiosis Viris tradidit, vt, si quid pro sententia Magistri Gilberti, * vt patet, in prioribus dixisse visus esset, quod quempiam posset offendere, ad ipsorum arbitrium corrigeretur; seque Catholica fidei assertorem, iuxta sancta Romana, imò & Vniuersalis ecclesia regulam professus est.

Deinde, multa prius contritione cordis, & humili confessione reatum suum recognoscens, sumptis sacro- sanctis mysterijs, in medio multitudinis Sanctorum tam Episcoporum, quam Abbatum, Domino spiritum reddidit. Cum autem adhuc viuens, locum sepulturae suae Fra- tribus aigito præmonstrasset, extra ecclesiam in loco hu- mili, vt scilicet ab omnibus Fratribus, calari debuisset; huic eius vltima voluntati obuiandum putabatur, & intra septa Ecclesia, iuxta maius altare, honorifice tumulaculo est; eiusque sepulchrum à cunctis Fratribus ho- nore ac veneratione dignum habetur. Ego autem, qui huius operis principium ex ore eius adnotavi, finemque eiusdem iussu Principis, persciendum suscepit & manu mea ipsius extrema lumina clausi, hoc Epitaphium com- posui, & tumulo, seu cœnotaphio eius inscripsi.

Epitaphium Ottonis Episcopi. ¶

Libram Phœbus subijt, cum facit enente
Luci nox præualuit, die decrefcente,
Vita minus habuit, morte præualente,
Otto quando corruit, raptus, heu! repente.
Hic, si gradam consulis, Præful dignitate;
Formam? decens, habilis, iuuenis atate:
Genus? altâ, nobilis, Regum maiestate.
Mores? commendabilis, mira probitate.
Monachum se præbuit, si Religionem.
Ideas afferuit, si positionem.
Virgo, cuius meruit intercessionem,
Eius ad quem genuit, ægat mentionem.
Cuius frequens otium in Philosophiâ,

Maius exercitium in Theologia:

Fadus sibi mutuum cum Philologia;

Nunc sit ei speculum. summa Theoria,

Plangat hunc Germania planctu generali,

Magu tu Erisingia, orba viro tali,

Custoz priuilegia dono speciali,

Ingi querimonia debes lamentari.

Huius in te studio, studium vigeat;

Grata disceptatio plures acuebat.

Fraus & Cauillario latens non latebat.

Hic sacrum Ecclesia sublimauit cultum,

Ipsè dedit strepere logicum cumtulum;

Hoc in eius cinere totum est sepulchrum.

Talem nemo plangere potest satis multum.

Quis nunc tantam gratiam formis affirmabit?

Aut, qui elegantiam dictis assignabit?

Quis ad consequentiam tropos reuocabit?

Hec! qualem sententiam schola venio dabit.

Quid rerum compactio sagax dum rimatur,

Mathesis abstractio quid, dum contempletur,

Quod nihil priuatio, per hunc dum probatur,

Quid ambarum actio, morte sciri datur.

Huius necem patria iuste designata,

Clara dolens atria Rectore priuata,

De se bene meritum cernens in fauilla,

Iuit in interitum, pariter & illa.

Tantas ad exequias turba populorum,

Pias fundit lacrymas, maestum ducens chorum.

Ad preces continuas, & lamenta quorum

Illam saluet, animas qui beat iustorum.

Amen.

Aliter, idem:

Quidquid in Orbe beat, praeclaros & meliores,

Prasulus Ottonis, mirè cumulauit honores;

Sipro aui, vel aui probitas, Sacer Ordo, potestas,

Deberent mortis furias cobibere molestas,

Nec moriturus erat praeclare praeclitus illis.

Hec! talem communibus accessisse fauillis,

Quam facunda viri vox, qualis Philosophia!

Bibliothec. Ord. Cisterc.

Hortatu Regum docet edita Chronographia,

Luxit eum patria, propria comitata ruinâ.

Proposietur ei Deus, & pia Virgo Maria.

Huc vsque Radeuicus.

Porro, in quodam fragmento, ex antiquo

M.S. desumpto, & appendici ad Radeuicum

subiuncto, de Ottone nostro ita etiam habetur:

Predictus autem Otto, cum more solito, Cistercium in-

uisendi gratia pergeret, & ad Cœnobium suum Mori-

mundum diuertisset, graui infirmitate detentus, in ha-

bitu Monachali, quem nunquam in Episcopatu depo-

suerat, diem vltimum omnibus fratribus coram posi-

tis, & ciulatu maximo perstreperentibus, feliciter clau-

dens, ibidem honorificè est sepultus.

Codex operum Ottonis, qui apud nos Du-

nis extat, ex quo hæc omnia desumpta sunt, im-

pressus est Basileæ per Petrum Pernam, anno

1569. non sine priuilegio Cæsareæ Maiestatis.

Obijt Otto, ætate & meritis grauis, anno

1159. quem Martyrologio Benedictino adscri-

pfit Hugo Menardus, & Menologio Cisterci-

ensi, Henriquez, 7. Septembris. Vide etiam

Manriquez Annalium tomo 2. ad annum 1159.

cap. 5. Et Vossium, de Historicis Latinis, libro

2. cap. 53.

Otho (alijs Odo) de Castro Rudolphi, vulgò Cha-

steau Raoul. Gallus Bituricensis, S. Theologiæ

Doctor, & Cancellarius Parisiensis, postea ve-

id monachus & Abbas 6. Vrficampi, dein

Grandisylux; & tandem an. 1244. ab Inno-

centio IV. creatus Cardinalis, Episcopus Tuf-

culanus; quem ipse Pontifex vocare solebat,

Virum secundum cor suum, morum honestate deco-

rum, litterarum scientia praeclitum, & consilij maturi-

tate praeclarum. Quem proindè etiam Sancto

Ludonico Francorum Regi ad expeditionem

terræ sanctæ proficiscenti, comitem adiunxit,

cum titulo Legati à latere. In qua legatione, il-

lustria generosi sui zeli specimina dedit; quo-

rum non minimum fuit, quod Erisalinum, ma-

kk

gnam

gnum Tartarorum orientalium Cham, recen-
ter ad fidem catholicam conuersum, in eadem
egregiè conſtituauit, ſcriptis tam ad illum,
quam ad alios magnates & Prælatos regionis
illius, diuerſis literis doctrina & pietate excellentibus,
vt referunt Seguinus, & Longelius in Purpurâ,
ex Vincentio Belluaceni, hb. 30. cap. 152. & lib.
31. cap. 1.

*ſcripſit inſuper doctiſſimas Conciones, ſeu Homilias
plurimas de tempore, & de Sanctis, 2. tomis diſtinctas,
quæ ſeruantur M. SS. Romæ in Bibliothecâ
Vaticanâ, in Ciftercio, & Cremonæ in Cœno-
bio Auguſtinianorum.*

Extat quoque in Abbatia Montis S. Eligij, in
Belgio, codex membraneus, in folio, M.S. conti-
nens 13. Sermones elegantes huius Ottonis vel Odonis,
de diuerſis materijs conſcriptos, quorum primus ha-
bitus eſt in vñctione Caroli in Regem Siciliae,
ſub hoc Themate: *Tulit enim Sathuel cornu olei, &
vñxit eum, &c.* 1. Reg. 16. Vltimus verò habitus
fuit, in obitu Domini Clementis Papæ 4. hoc
themate: *Oritur Sol & occidit &c.* Eccleſiaſtæ 1.
Codex hic ibidem ſtudioſè ſeruetur, tanquam
pretioſum antiquitatis monumentum.

*Relatio Clariffimi Viri Claudij D'oreſmeulx Attreba-
tij, qui anno 1627. hunc codicem ibidem
vidit.*

Denique, ſcripſit ſuper *Pſalterium*, cuius ini-
tium eſt. Sciendum quod intellectus *Plalmo-
rum &c.* ſolebat ſeruari Dunis, Villarij, apud
minores Tornaci, & Prædicatores Bruxellis,
teſte Bunderio, N. x.

L'abbeus etiam ſcribit ſe habere huius Ot-
tonis, *Librum quemdam diuerſarum quaſtionum*,
quem in lucem producere cogitat.

Cæterum, Caſtrum Rodolphi, ſeu Rudol-
phinum, nunc erectum in celebrem ducatum,
pertinet ad Principem Condem, vt refert Ma-
raccius in Bibliothecâ Mariana.

Otto autem noſter ex legatione tranſmaria
Romam reuerſus, obiit paulo poſt Vrbe veteri,
anno 1273. ibidemque ſepultus iacet apud Præ-
dicatores. Alij tamen obiſſe volunt 1268. ſed
perperam, confundentes Othonem hunc cum
Ordeoneo, Epifcopo Tuſculano, vt bene no-
tat Vghellus, tomo 1. Italiæ ſacræ, fol. 270. inter
Epifcopos Tuſculanos, vbi & alia plura notant
digna, de Othone noſtro refert, nominatum
elogium illuſtre quo, ſuprà, narrauimus illum
honoratum fuiſſe à Pontifice, aſſerit à S. Ludo-
uico Francorum Rege, ſi attributum.

Otho, ex Priore creatus abbas *Waldaffenſis
cænobij*, in Bauariâ, hiftoricus non contemnen-
dus, quinimo, vt ſcribit Guilielmus Eſtegrei-
nius, vir omni doctrinarum genere clarus, philo-
ſophus & orator eminentiſſimus, hiftoricus
celeberrimus, conſcripſit ſtylo eleganti, *Anna-
les prædeceſſorum ſuorum*; qui hiftoricis Bavaricis
vſui eſſe poterant. Longelinus in notitijs, lib. 3.
& Poſſeuinus in Apparatu, vbi vocat illum, Ab-
batem Cifterciensium cremitarum in Narſicia.
Obijt anno 108.

P.

Parabola ad Venerabilem Bernardum, Clauualliu
Abbatem: opus morale luce dignum, conſcrip-
tum ab anonymo quodâ monacho ordinis Ci-
ſterciensium, contemporaneo Sancto Bernardo,
cui & dicatum eſt, ſeruetur M.S. in bibliothecâ
noſtrâ Dunenſi. Author dicitur, quidam Guido
vid. ſuprà, verbo Guido.

Paulus Annicola, Abbas Veteris cellæ ordinis
Cifterci in Diœceſi Miſnenſi, quem Guiliel-
mus Eſtegreinius, in catalogo ſcriptorum, vo-
cat virum omni litteratura doctiſſimum, ſacris
præſertim ſcripturis abſolutiſſimum, pro Chri-
ſti fide contra hæreticos athletam inuictiſſi-
mum; floruit circa annum 1530. & poſteâ, 1741